

Italiens samarbejde med Den Nye Silkevej viser Europa vejen mod fremtiden

Af Helga Zepp-LaRouche den 23. marts 2019

Den kinesiske præsident Xi Jinpings statsbesøg i Italien, hvor en hensigtserklæring underskrives mellem de to lande om at samarbejde om udbygningen af Den Nye Silkevej, var en magtfuld demonstration af, at der også kan finde en begejstrende og positiv politisk udvikling sted. Den nye form for samarbejde og genoplivning af den antikke silkevej bringer ikke kun enorme økonomiske fordele til Italien såsom udbygning af havne, modernisering af infrastrukturen, nye investeringer inden for et bredt spektrum af industrianlæg. Et samarbejde åbner også store muligheder for eksport til Kina og fælles investeringer i tredjelande; fordi landet med sin fordelagtige geografiske placering i Sydeuropa og ved Middelhavet kan udgøre en port mellem Asien og Europa. Og ikke mindst kan Italien være et brohoved for samarbejdet om industrialiseringen af Afrika.

Man skulle tro, at dette ville udgøre det vigtigste tema blandt alle nyheder. Overhovedet ikke; for forholdet til Kina er lige for tiden det afgørende spørgsmål inden for europæisk politik. De fleste i Italien lige fra den EU-venlige præsident Mattarella, koalitionspartierne og store dele af oppositionen anerkender de enorme muligheder, som den kinesiske "vækstkultur" har, som Mattarella benævnte det under sin pressekonference med Xi Jinping. Mens det af EU's nedskæringspolitik hårdt plagede Italien glædede sig over mulighederne, så ringede man med alarmklokkerne i "de øvrige store EU-stater og i USA", sådan som det lød på T-Online. Silkevejen er Kinas trojanske hest, den bringer ingen økonomiske fordele, Italiens samarbejde med den vil ødelægge landets ry over hele verden – sådan lød det fra John Boltons nære medarbejder Garret Marquis, en talsmand for USA's nationale sikkerhedsråd; den giver "Kinas røveriske hensigter" et skær af legitimitet.

Listen af giftige argumenter fra den geopolitiske lejr lader sig sagtens forlænge yderligere. Og de, der atter og atter gentog denne anti-kinesiske linje, afslørede dermed sig selv som bevidste eller manipulerede fortalere for den angloamerikanske nykonservative elite. Direktøren for den nationale amerikanske sikkerhedstjeneste, Dan Coats, har for nyligt ligesom Pence, Pompeo og Bolton betegnet Kina og Rusland som de vigtigste sikkerhedspolitiske trusler

mod USA, hvorved militæret og efterretningseliten øjensynligt forsøger at "inddæmme" præsident Trumps forsøg på en positiv Kina-politik, sådan som det hedder på nykonservativt-nytysk.

Bag denne, her i den nyere tid forstærkede anti-kinesiske propaganda i USA, men også i Europa, gemmer sig konflikten mellem det nyliberale systems gamle mønster, hvis kræfter ubetinget søger at fastholde den gængse geopolitik, og på den anden side det nye mønster, som Kina har indført med det nye udenrigspolitiske koncept om et samarbejde mellem suveræne nationer til gensidig fordel. Og selv om de tiltagende spændinger i forholdet mellem Amerika og Rusland afgjort kan danne grundlag for de største bekymringer, så hævder flere folk fra baglandet, at den største strategiske konflikt udgøres af forholdet mellem USA og Kina. Det drejer sig her om den berømte "Thukydid-fælde": Hvordan vil den hidtidigt dominerende magt, altså USA, forholde sig til en anden magts opstigning? Tolv gange i historien er det kommet til krig, medens den opstigende magt fortrængte den første fire gange uden krig.

Den kinesiske regering har i over fem år med sit silkevejs-initiativ sat et helt nyt koncept for indbyrdes strategiske forhold på den internationale dagsorden, som skal overvinde geopolitikken og erstatte den med præsident Xi Jinpings ide om "menneskehedens skæbnefællesskab". Denne nye model, der rigtignok afgjort varetager kinesiske interesser, giver til gengæld også de nu 123 samarbejdende stater hidtil uopnåelige fordele. Modellen har ganske enkelt vist sig som mere fordelagtig. I stedet for at henvise disse stater til en geopolitisk stedfortræder-status, har den medført virkelige fremskridt i Afrika, Asien og Sydamerika og endda blandt de 13 europæiske stater, der indtil videre har underskrevet lignende hensigtserklæringer, som nu Italien. Den har frembragt forbedret infrastruktur, investeringer i industri og landbrug, samarbejdsplaner om videnskab og teknologi og udveksling af kultur.

EU reagerer på sin side voldsomt spaltet: På den ene side betegner EU – som så at sige juniorpartner i det anglo-amerikanske imperium – i sin netop offentliggjorte "tipunkts-handlingsplan" Kina som en "systemisk rival", der gør propaganda for "alternative styreformere". Og på den anden side ønsker det ikke at gå glip af de økonomiske fordele ved samarbejdet med Kina. Præsident Macron, der ikke har haft den store succes med sine planer om reformering af EU, og ikke er særligt vellidt af sin egen befolkning, roste dette EU-papir før sit møde med Xi Jinping og sagde, at dette opråb var nødvendigt, og at tiden for den europæiske naivitet var forbi, hvor Kina kunne udnytte den europæiske splittelse.

Her lyder den italienske finansminister Trias synspunkter meget mere

målbevidste, idet han peger på de "forbløffende mange" områder, hvor Italien kan gøre brug af sin ekspertise inden for silkevejs-initiativet: Maskinkonstruktion, logistik, rådgivning, effektivitetsstudier, design, ingeniørkunst, sikkerhed, finans, og forsikring. Tria fortsætter: "Italien nyder også godt af en strategisk, geografisk position blandt de nuværende og fremtidige rammebetingelser for handelen mellem Østen og Vesten og Afrika. Med sin beliggenhed ved Middelhavet råder Italien over den næststørste industrikapacitet i Europa, er førende inden for den teknologiske innovation og godt forsynet med veludviklede havne og jernbanenet. Disse egenskaber gør Italien til den ideelle sydlige portal for det europæiske kontinent og for handelsruterne mellem Europa og Kina."

Den selvbevidsthed og erkendelse af mulighederne, der kommer til udtryk i disse ord fra Trias side, står i kras modsætning til opfattelsen af Kina som en trussel. Interessant nok kommer oppositionen mod Kina netop fra de samme kredse, der stadig i 2001 gik kraftigt ind for at få Kina optaget i Verdenshandelsorganisationen, WTO, øjensynligt i den tro, at dette automatisk ville føre til, at kineserne overtog den vestlige model med dets liberale demokrati.

I stedet for blot at affærdige Kina som et "rivaliserende system" og hænge fast i den egentlig ret arrogante opfattelse, at den vestlige demokratiske model må være den eneste standard for en god regering i hele verden, så ville det være mere meningsfuldt at overveje kriterierne for et systems succes. Faktum er, at Kina har løftet sin egen befolknings levestandard enormt i de sidste 40 år, at det nu i nogle år for første gang har tilbudt udviklingslandene en chance for at overvinde deres underudvikling, at det løste krisen i Asien og derefter krisen i 2008 væsentligt bedre end Vesten og at det har frembragt en udviklingsoptimisme i sin egen befolkning, som er helt forsvundet i Vesten.

Og dermed viser Kina, at det i modsætning til Kristendommen og Islam ikke er spor interesseret i at omvende andre kulturkredse til sin egen filosofi, men udtrykkeligt anerkender suverænitetsprincippet og accepterer andre staters sociale modeller. Påstanden om, at Kina spalter Europa sigte efter at tage opmærksomheden væk fra det ubeskrivelige Brexit-teater, væk fra ønsket om at sætte militæret ind mod De gule Veste i Frankrig og væk fra den allerede dybe kløft i Europa mellem øst og vest og syd og nord.

Tværtimod: Dersom Tyskland og Frankrig ville følge Italiens eksempel om at samarbejde med Kina, ikke blot i de bilaterale forhold, men først og fremmest i industrialiseringen af Afrika og Sydvestasien, så ville dette være den eneste måde, hvorved Europa kunne overvinde sin indre splittelse og finde frem til en

fælles mission, noget, der fuldstændigt mangler nu.

I stedet for at opbygge sin egen geopolitiske bastion imod Kina, Rusland og USA, sådan som Macron har foreslået i sine allerede forkastede planer, så ville et forenet Europa af nært samarbejdende fædrelande, der sammen med Kina selv er med til at udforme "den fælles menneskeheds fremtid" være den bedste mulighed for også at styrke de kræfter i USA, der ønsker at undgå "Thukydid-fælden".

Den tidligere italienske økonomiminister Giulio Tremonti har i disse dage påpeget, at visionen om Den Nye Silkevej, altså om et globalt udviklingsprogram for at overvinde fattigdommen og underudviklingen, blev foreslået allerede i begyndelsen af 90-erne af den amerikanske "visionær" Lyndon LaRouche. Rent faktisk skete det allerede midt i 70-erne. Nu om dage, og dette burde stå klart for ethvert tænkende menneske, eksisterer der kun to alternativer: Enten forsøger Vesten at undertrykke Asiens og udviklingssektorens opstigning, hvilket vil medføre en tredje verdenskrig med indsats af termokleære våben, eller også lykkes det at udvikle et nyt mønster for samarbejde. Det er på den allerhøjeste tid at lytte til "Lyndon LaRouches vise ord", sådan som Mexikos tidligere præsident López Portillo i sin tid udtrykte det.

Dersom EU ikke er i stand til at frembringe et nyt syn på Den Nye Silkevejs muligheder inden det kommende topmøde mellem EU og Kina den 9. april, så vil kortene til valgene til Europaparlamentet den 24.-26. maj kunne forventes blandet på en ny måde.

[Et revolutionært øjeblik – Mueller fandt intet, alt imens det 'Nye Paradigme' tager form](#)

Den 24. marts (EIRNS) – Tidens relativitet bliver tydeligt demonstreret af det accelererende tempo af udviklinger i verden over de seneste dage. I tider som disse skærpes den fælles menneskelige bevidsthed og følsomhed, idet både de fælles antagelser om 'the powers that be' knuses, og at virkelig nye ideer, der er baseret på menneskets kreativitet, kommer indenfor vores rækkevidde.

Statsadvokat Barr offentliggjorde i dag et fire-siders dokument, der opsummerede den endelige rapport, som den særlige anklager Robert Mueller forelagde fredag. Mueller fandt absolut intet, der indikerede at præsidenten eller nogen i hans

familie eller hans administration skulle have samarbejdet med Rusland. Intet. Mueller viste sig at være den slange han altid har været ved at hævde, at han ikke kunne nå frem til en afgørelse om "obstruktion", idet han overlod det til justitsministeren og hans stedfortræder, der straks sagde, at der ikke var tegn på obstruktion. En fuldstændig analyse af statsadvokatens rapport og den undergravende virksomhed, som de kriminelle i Obamas justitsministerium og deres neokonservative allierede har udført i årevis, på vegne af den britiske efterretningstjeneste, for at vælte den valgte amerikanske præsident, følger nedenfor. Husk på, at præsident Trump for bare en uge siden 'retweetede' en anklage om, at hele Russiagate fupnummeret var "designet til dels for at hjælpe Storbritannien mod russisk indflydelse ved at lokke USA til at tage en hård linje imod dem." Dette er en kendsgerning, der selvfølgelig blev dokumenteret af LaRouche-bevægelsen fra starten af.

Denne historiske begivenhed er blot en af mange i de sidste 48 timer fra fredag til søndag:

Italien, en af verdens største økonomier og det historiske centrum for den europæiske renaissance, sluttede sig til den Nye Silkevej under Xi Jinpings besøg, på trods af hysterisk modstand fra dinosaurerne i EU's bureaukrati i Bruxelles. Arrangementet fulgte blot få dage efter det i fællesskab af MoviSol og Lombardiet afholdte forum i Milano, hvor lederen af regeringens 'Kina taskforce', Michele Geraci, og Schiller Instituttets grundlægger og formand, Helga Zepp-LaRouche, i fællesskab talte om den verdenshistoriske karakter af denne udvikling.

Den britiske regering sank ned i totalt kaos, da fristen for Brexit hurtigt nærmer sig uden nogen løsning i syne.

I Frankrig indkaldte Macron hæren efter 19 uger med de Gule Vestes demonstrationer.

Præsident Donald Trump tilsidesatte offentligt sanktioner mod Kina og Nordkorea, der blev pålagt 24 timer tidligere af hans finansministerium, sanktioner der blev støttet stærkt af hans nationale sikkerhedsrådgiver John Bolton. Trump meddelte, at holdet der forhandler en aftale med Kina vil tage til Beijing på næste torsdag den 28. marts.

Officielle repræsentanter for USA, Rusland og Kina mødtes i Washington, D.C. for at planlægge en vej frem for tilbagetrækning af udenlandske tropper fra Afghanistan, en af de 'uendelige krige', som Trump har svoret at bringe til afslutning. Indtil nu har disse bestræbelser været standset af anti-Rusland og anti-Kina-kampagnerne, der føres af de neokonservative og Demokraterne.

Fornuftens kræfter er på vej, men imperiet vil ikke godvilligt lade sig gå i glemsel. Høgene i militæret optrapper deres provokationer mod både Rusland og Kina, alt imens de med det yderste af neglene stopper eller i det mindste forhæler Trumps indsats for at afslutte de koloniale krige, der blev lanceret af Bush og Obama. Vores børn bliver misbrugt, og forledes til at fordømme videnskab og fremskridt, og endog at fordømme det at få børn, under forklædning af 'the New Green Deal'. Det finansielle system vakler på afgrundens rand, idet en vending af 'afkastkurven' (yield curve) (også i de sidste 48 timer!) har sendt kuldegysninger ned langs rygraden af 'herrerne' på Wall Street og City of London. Demokraterne og deres følgesvende blandt de neokonservative i det republikanske parti er i febrilt hastværk for at fabrikere nye måder at bringe USA's præsident til fald på, lige præcist det tidspunkt hvor han med det amerikanske folks aktive opbakning kan handle på LaRouches program for at redde nationen og sætte verden på en kurs imod et nyt paradigme. Det betyder at slutte sig til den Nye Silkevej; at indkalde, sammen med Rusland, Kina og Indien, til en Ny Bretton Woods-konference for at etablere et nyt verdensomspændende finanssystem baseret på Glass-Steagall, nationalbanksystem, for at skabe kredit til genopbygning af industri, landbrug og infrastruktur og genoprette amerikansk atom- og fusionsenergiudvikling og vores engang storartede system til rumforskning gennem internationalt samarbejde på frontlinjerne for den menneskelige viden.

Dette er tiden til handling. Mobiliseringen af alle nationers borgere til at handle på opfordringen til at frifinde LaRouche fremkalder følelsen af håb i dem, og optimisme for virkelige løsninger, og for at overvinde årtierne med påført pessimisme i et samfund, der drukner i narkotika, pornografi, krige og nedskæringer. Find glæde i dette potentiale for menneskeheden.

Italien og Kina underskriver banebrydende hensigtserklæring om Bælte- og Vejinitiativet.

Den 23. marts (EIRNS) – Italien og Kina har underskrevet den berømte hensigtserklæring, aftalememorandum, om Bælte- og Vej-samarbejde i dag, sammen med 10 økonomiske aftaler og 18 institutionelle aftaler. Erklæringen er en milepæl, og studeres angiveligt allerede af andre lande, der ønsker at følge Italien. Hensigtserklæringen siger indledningsvis, at “parterne vil arbejde sammen inden for Bælte- og Vejinitiativet (BRI) for at omsætte gensidigt supplerende styrker til fordel for praktisk samarbejde og bæredygtig vækst, der understøtter synergierne mellem Bælte og Vejinitiativet og prioriteterne i investeringsplanen for Europa og de trans-europæiske netværk, under hensyntagen til drøftelserne i EU-Kina-forbindelses-plattformen.”

Med hensigtserklæringen er Italien den første store industriøkonomi, der slutter sig til Bæltet & Vejen, som kinesiske medier stolt understreger. Underskrivelsen af aftalememorandumet fandt sted på trods af det transatlantiske pres og åben fjendtlighed fra Italiens “partnere” i EU. Den italienske minister for Økonomisk Udvikling, Luigi Di Maio, som skrev under sammen med sin kollega, He Lifeng, formand for den Nationale Udviklings og Reformkommission, erklærede, at “i dag er for os en meget vigtig dag, hvor “made in Italy” vinder – de italienske firmaer vinder. Vi tog et skridt for at hjælpe vores økonomi med at vokse. Italien kom først med Kina.”

De økonomiske aftaler omfatter: Et strategisk partnerskab mellem den italienske Cassa Depositi e Prestiti og Bank of China til finansiering af italienske virksomheder i Kina; En hensigtserklæring mellem det italienske olieselskab ENI og Bank of China om udforskninger i Kina; Ansaldo Energia underskrev to aftaler, hvoraf den ene gik ud på at udvikle gasturbiner med UGTC og en anden turbineforsyning til Shanghai Electric og Benxi Steel; havnemyndighederne i Trieste og Geneve indgik en aftale med konstruktionsgiganten CCCC. Cassa Depositi og naturgas-forsyningsselskabet Snam underskrev en aftale med Silkevejfonden om investeringer langs Silkevejen; Instituttet for udenrigshandel indgik en aftale med Suning for skabe en platform til fremme af den italienske livsstil i Kina; og Danieli Group underskrev en kontrakt med China Camc Engineering om opførelse af et stålværk i Aserbajdsjan. De institutionelle aftaler, udover hensigtserklæringen om BRI-samarbejdet, omfatter samarbejde om innovative

iværksætterprojekter og elektronisk handel, samt samarbejde mellem de to rumagenturer, landbrug og kultur, sundhed og medier.

Lyndon LaRouches ånd kæmper videre

Den 21. marts (EIRNS) – Den kinesiske præsident Xi Jinping og hans kone Peng Liyuan skulle ankomme til Rom torsdag aften på statsbesøget i Italien den 22.-23. marts; med ham følger en delegation på 500, inklusive 200 kinesiske forretningsfolk. Som Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche sagde tidligere i dag, vil det tilsvarende italienske hold sandsynligvis være betydeligt større end det kinesiske; de involverede store tal peger på betydningen af de spørgsmål, der skal forhandles, herunder samarbejde i tredjelande; det historiske kinesisk-italienske memorandum om Bæltet og Vejen, som var emnet for den, i fællesskab mellem MoviSol og Lombardiet, afholdte konference i Milano 13. marts; dette omfatter også udviklingen af Sicilien, hvor Xi Jinping vil gøre sit andet stop i Italien efter Rom

De af London kontrollerede modstandsfraktioner forventede aldrig helt noget i denne stil, og de er stadig langt fra at kunne dæmme op for det; de forventede konsekvenser giver allerede genlyd over hele verden. I Tyskland lagde transportministeriet efter en ubehagelig pressehetz afstand til BVDSI, Forbundsforeningen for det tyske Silkevejsinitiativ, som er en sammenslutning af små og mellemstore virksomheder (Mittelstand), der ønsker at samarbejde med Kina og Silkevejen. Men Østrigs transportminister reagerede på rapporten om det italiensk-kinesiske memorandum ved at erklære, at Østrig var det første europæiske land til at underskrive et lignende.

De kulturelle og civilisatoriske konsekvenser er, som Zepp-LaRouche gjorde opmærksom på i Milano, endog langt dybere.

Nu "bør man være opmærksom på", at en så vidtrækkende udvikling, som endog rækker længere, nemlig til det verdensomspændende Bælte- og Vejinitiativ, som blev lanceret af Xi Jinpings Kina i 2013, skylder dets oprindelse til visdommen, modet, og det klare afslag på at acceptere et nederlag, af en mand, Lyndon H. LaRouche, Jr., der døde den 12. februar. I 1988 fremsatte LaRouche forslaget om 'den Europæiske produktive Trekant – Paris-Berlin-Wien', som en avenue af

kombineret højteknologisk udvikling for Europa efter afslutningen af Warszawa-pagten, hvilket han stort set var alene om at have forudset fem år tidligere.

Den 'Produktive Trekant' var ikke umiddelbar selvindlysende sund fornuft. Det var en ny og kreativ opfindelse, der stammede fra dybden af LaRouches oprindelige opdagelser i økonomi; og han og hans kone hjalp til med at udforme pædagogiske værktøjer for at forklare det for deres medarbejdere og andre. Den 'Produktive Trekant' var den egentlige oprindelse til LaRouches 'Eurasiske Landbro' eller designet af 'Den nye Silkevej'.

Ikke så snart havde LaRouche lanceret idéen om den 'Produktive Trekant', før han blev sendt i føderalt fængsel i fem år på falske anklager. Mindre folk ville have accepteret det som et nederlag, men LaRouche kæmpede utrætteligt videre fra fængslet, mens hans kone ledede en kampagne for denne ide over hele verden.

På den tid var det dog 'ikke den vej, der skulle tages'. I stedet for den kombinerede udvikling af Øst og Vest, for hvilken LaRouche kæmpede så glimrende, ødelagde Margaret Thatcher, George H.W. Bush og François Mitterrand den tidligere Warszawa-pagt med spekulative udskejelser, samtidig med at også Vesten blev bragt til katastrofe.

Kæmpede LaRouche-parret og tabte? Sådan forekom det på tidspunktet – og indtil for nylig. Nu, i retrospekt, står det klart, at 'nederlaget' kun var midlertidigt. De kæmpede videre uanset hvad, og de vandt til sidst.

Nu er det op til os at kæmpe videre i samme ånd for de ideer, kampagner og store projekter, som LaRouche har efterladt til os. En anden af disse er at besejre det britiske kupforsøg mod USA's forfatning og præsidentskab. I den forbindelse gør nylige afsløringer det klart, at den britiske 'Russiagate'-operation mod præsident Donald Trump er en udløber af det britiske og Obamas' fascistiske kup i Ukraine i 2014, som Lyndon LaRouche bekæmpede og uophørligt fordømte fra dag 1. Fakta, som nu kommer frem i lyset, hjælper os med at knuse dette kup.

[Geopolitikerne fyrer løs på Italien i](#)

anledning af Kina; Målet er LaRouches eftermæle.

Den 17. marts (EIRNS) – Betydningen af fremskridtet for Kinas Bælte- og Vejinitiativ og Lyndon LaRouches 'fire økonomiske love' i G7-medlemlandet Italien, fremgår af den ildstorm det fortsat trækker fra geopolitiske kredse, ikke kun i Europa og Washington, men også i Asien. Igen den 14. marts valgte sådanne kilder som '*The Diplomat*' (hvis motto er: 'Kend Stillehavs-Asien') at udpege Italiens departementschef i det økonomiske udviklingsministerium, Michele Geraci, for angreb, i et forgæves forsøg på at splitte Italiens regering.

The Diplomat siger, at dens primære ekspertise er "geopolitiske tendenser i hele Stillehavs-Asien." Geopolitikken, som den er opfundet af det Britiske Imperiums "ledende tænkere", har altid betydet kunsten at holde andre magter og potentielle økonomiske magter i struben på hinanden. Magasinets artikel den 14. marts: "Italiens risikable Kina-hasard" blev så godt som gentaget ordret to dage senere i Hongkongs 'South China Morning Post' og hævdede, at Geraci, kyndig og veldisponeret for Kina, leder en naiv italiensk regering på afveje; en regering, som ikke ser de forfærdelige farer ved store nationer, der samarbejder om økonomisk udvikling.

Magasinet begynder ved at lægge løgn på panisk løgn: "Forlydender om at Italien har besluttet at underskrive en aftale om officiel deltagelse i Kinas Bælte- og Vejinitiativ (BRI), førte til en irettesættelse fra den amerikanske Trump-administration, hvilket igen førte til overfladesprækker internt i Italiens populistiske koalitionsregering"

"Som det første G7-land til at underskrive et aftalememorandum om BRI, vil Italiens deltagelse have stor symbolsk vægt for Kina. Men det ville næppe være nok til at legitimere BRI midt i et globalt tilbageslag imod initiativet, og Beijings egen kamp med en voksende gældsbyrde og en økonomi under opbremsning og med kvaler i forbindelse med en handelskrig med USA. I stedet advarer amerikanske diplomater korrekt om, at det vil skade Italiens eget omdømme."

Italiens regering er *ikke* delt i forhold til dette skridt. At det er et skridt af historisk betydning, blev gjort klart af Helga Zepp-LaRouche på konferencen den 13. marts, "Italien på den Nye Silkevej", som blev holdt af MoviSol-bevægelsen og Lombardiets regionale regering i Milano. Det åbner op for et "nyt paradigme" med gensidig økonomisk og kulturel fordel for større nationer, hvilket også vil gavne udviklingslandene, især i Afrika.

Geopolitikerne tager sigte således: "Kursændringen skal stort set tilskrives Michele Geraci, departementschef i Ministeriet for Økonomisk Udvikling. Geraci, der selv har tilbragt et årti i Kina, har i vid udstrækning sat Udenrigsministeriet på et sidespor ved at oprette sin egen 'Kina taskforce', og ved at tage fire rejser til Kina – alene i anden halvdel af 2018, herunder med økonomiminister Giovanni Tria og vicepremierminister Minister Luigi Di Maio."

Endnu mere skræmmende for geopolitikerne er historien bag dette epokegørende træk, som det blev beskrevet af Liliana Gorini, formand for LaRouche-bevægelsen MoviSol i Italien, da hun talte til et LaRouchePAC-møde i New York den 16. marts ("Win-win samarbejde: Hvorfor verden må frifinde LaRouche").

Politikken med 'Verdenslandbroen' bestående af store projekter med infrastruktur, offentliggjort og præsenteret internationalt af Helga Zepp-LaRouches Schiller Institut; et 'Nyt Bretton Woods' internationalt kreditsystem, samarbejde med, og kredit til udviklingslande, Glass/Steagall-bankopdeling: Alle disse ideer fra Lyndon LaRouche, og tilmed flere, er blevet diskuteret blandt Italiens politiske, religiøse og kulturelle ledere i årtier. Styrken af LaRouches prognoser, skriftlige værker, præsentationer og interventioner siden 1980'erne er bredt anerkendt og husket.

Og så var der virkningen af den bitre 'nedskærings-medicin', som blev uddelt til landet, og til mange andre i EU, af EU's geopolitiske elite centreret i London. Så snart Italien fik en regering, der ikke direkte var påtvunget af afpresning fra London, Bruxelles og Den Europæiske Centralbank, ville økonomisk forstandighed vinde frem.

Tilføj nu potentialet for en bro af ideer, imellem Italiens premierminister Giuseppe Conte, Kinas præsident Xi Jinping – som besøger Italien i denne uge – og præsident Donald Trump, som allerede nærer gensidig respekt og almindeligt venskab. Medlem af Europa-Parlamentet Marco Zanni, som af Italiens Lega-parti er betroet hvervet med udenlandske forbindelser i Europa-Parlamentet, talte til LaRouchePAC's ugentlige fredags-webcast den 15. marts og bemærkede, at denne mulighed nu er til stede.

Mens neokonservative forsøger at inddæmme Trump, peger udvikling i Italien på vejen til det nye paradigme. Schiller Instituttets internationale webcast med Helga Zepp-LaRouche den 15. marts 2019

Den igangværende kamp mellem to paradigmer var i centrum i Italien i denne uge, da konferencen, der var sponsoreret af MoviSol og regionen Lombardiet i fællesskab, viste, at Bælte- og Vejinitiativet (BRI) har potentialet til at bryde Londons netværk af geopolitikeres magt i Europa. Helga Zepp-LaRouches rapport til konferencen, hvor hun talte og fik tilslutning af Michele Geracci, undersekretær i det italienske ministerium for økonomisk udvikling og leder af regeringens 'taskforce Kina', fremhævede betydningen af Xi Jinpings kommende tur til Italien og underskrivelsen af et memorandum vedrørende Italiens deltagelse i BRI. Hvis Italien og femten andre EU-medlemslande kan deltage, og drage fælles fordel af BRI, hvad så med Frankrig og Tyskland? Hvorfor er EU's bureaukrater og Londons neoliberale så trængte af denne udvikling?

Sæt dette potentiale i kontrast til hysteriet der kommer fra EU-bureaukrater, fra NATO-embedsmænd som Gen. Scaparroti, og fra den amerikanske udenrigsminister Pompeo, som er en del af et kontingent af neokonservative, der forsøger at tøjle Trump. Helga præsenterer et klart billede af hvordan de neokonservative manøvrerer med sigte på at sabotere handelsforhandlingerne med Kina, den atomare afvæbning af Nordkorea samt presser på for regimeskifte i Venezuela for at tvinge Trump til at lægge afstand til sine kampagneløfter.

Hun appellerede til seerne om at bruge mobiliseringen for en frifindelse af Lyndon LaRouche som et middel til at vælte krigsfraktionen, som fortsætter sine bestræbelser på at ødelægge potentialet i Trumps præsidentskab.

Zepp-LaRouche I Milano: 'Hvad Italien gør lige nu er af den største historiske betydning'

Den 14. marts (EIRNS) – Idet hun talte ved en konference i Milano i går om "Italien og den nye silkevej", fremlagde Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, et strategisk perspektiv for en hurtig forening af det nuværende smuldrende Europa omkring dets deltagelse i udviklingen af det eurasiske kontinent og det store Bælte- og Vejinitiativ, et skridt, som hun antydede kunne blive den udslagsgivende faktor til at flytte verden væk fra den truende fare for udryddelse med kernevåben.

Potentialet for dette skifte "vokser hurtigere, end man tror", fortalte hun seminaret." Min prognose [er, at] perspektivet for at forene Europa – ikke nødvendigvis under EU-bureaukratiet, men som i de Gaulles opfattelse mere som et "Fædrelandenes Europa", der forener sig med Kina, med Rusland, med Bælte- og Vejinitiativet, den Eurasiske Økonomiske Union og de europæiske lande, for fuldt ud at samarbejde i dette nye paradigme – at dette perspektiv absolut er til stede."

"Det er også den eneste måde, hvorpå Europa kan påvirke den strategiske situation," tilføjede Zepp-LaRouche. Hun uddybede:

"Fordi hvis man havde et forenet 'Fædrelandenes Europa', der samarbejder med Bælte- og Vejinitiativet, herunder Tyskland og Frankrig, ville det være den bedste måde at få USA til også at opgive sin modstand – hvilket, som jeg sagde, ikke er præsident Donald Trump selv, men disse andre kræfter – og få USA til at deltage i det nye paradigme. Og jeg tror, at det er det eneste håb vi har for at undgå en katastrofe, hvor vi vil ende med Tredje Verdenskrig med atomvåben, hvilket betyder udslettelsen af civilisationen.

"Så i den forstand er det, som Italien gør lige nu, af den største historiske betydning; fordi Italien, med hvad Italien gør, med dets aftale-memorandum [for Bæltet og Vejen], men også dets 'joint ventures' med Kina i Afrika, kan blive rollemodellen for alle de andre europæiske lande."

Det Britiske Imperium og dets neo-konservative håndlangere vil blive drevet til vanvid, både af hvad Zepp-LaRouche foreslår, og af hvor og hvornår hun foreslog

det. Hun er jo, når alt kommer til alt, en tysk politisk leder, samt lederen af det Internationale Schiller Institut, og ved hvad hun taler om, når det gælder Tyskland.

Dette initiativ kommer netop som Hendes Majestæts regering i Storbritannien – med premierministerens mislykkede Brexit-afstemninger i Parlamentet – har demonstreret for hele verden, at det er dysfunktionelt og ved at falde fra hinanden.

Mens de fumler rundt derhjemme, dukker Helga Zepp-LaRouche – hvis nyligt afdøde mand, Lyndon LaRouche, det britiske monarki stadig hader og frygter som dets førende modstander gennem det sidste halve århundrede – dernæst op i Italien og taler ved en konference, som den LaRouche-associerede organisation MoviSol i Italien har været med til at sponsorere sammen med den lovgivende myndighed i Lombardiet. Desuden var den første taler ved konferencen den italienske undersekretær for 'Ministeriet for Økonomisk Udvikling' og medformand for regeringens 'Task Force China', Michele Geraci, på hvem Londons presseimperium netop har fokuseret deres skældsord, som den angivelige arkitekt bag Italiens tiltrædelse til 'Bæltet og Vejen'.

Og dette finder sted en uge før den kinesiske præsident Xi Jinping besøger Italien fra 22.-24. Marts, hvor han forventes at underskrive et aftale-memorandum om Italiens deltagelse i Bælte- og Vejinitiativet.

London og de vilde neo-konservative i Washington, D.C. har truet den italienske regering med ruin og udelukkelse fra "deres klub", hvis det skulle fortsætte dette MoU (Memorandum of Understanding), men Italien har hidtil holdt fast på sit – en holdning, som vil opildne resten af Europa også.

De sydlige og østlige nationer i Europa holder fast i at se det nye paradigme, der dukker op i Asien, som deres store håb; grækerne påpeger, at EU og de vestlige finansinstitutter, der raser imod de europæiske forbindelser med Kina, ikke selv tilbyder nogen investeringer; Portugal inviterer et medlem af det 'rådgivende udvalg for Kinas statsråd til bekæmpelse af fattigdom' til at holde fire konferencer på tre dage i denne uge i Portugal, om hvordan Kina eliminerer fattigdom.

Nu banker Bæltet og Vejen på dørene til Frankrig og Tyskland.

POLITISK ORIENTERING den 13. december
2018: EU i opløsning:
Fransk protestbevægelse seneste
udtryk for oprør fra Vestens
befolkning

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

1. del: Indlæg:

2. del: Diskussion:

POLITISK ORIENTERING den 4. oktober
2018:
Trump i FN: Afskaf supranationalt
diktatur og vend tilbage til national
suverænitet

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Omgivet af mange farer, hold fokus på at muliggøre et 'Nyt Bretton Woods'-system

Leder fra LaRouche PAC d. 23. august (EIRNS) – Der er mange farer i Verden lige nu. Der er den verserende økonomiske krise, som er meget værre end i 2008. Der er det forværrede forhold mellem USA og Kina, toldkonflikten taget i betragtning, og det kinesiske synspunkt, at motivationen bag konflikten er at begrænse Kinas mulighed for at blive verdens ledende inden for visse højteknologiske områder inden 2025. Og der er det fortsatte britiske angreb på det amerikanske præsidentskab med Robert Muellers Trumpgate og Russiagate.

Helga Zepp-LaRouche uddybede disse og andre farer i hendes ugentlige strategiske Schiller Institut webcast i dag, og bemærkede om de britisk skabte beskidte anti-Trump-operationer, at "den eneste gode ting er, at Trump hidtil har holdt hovedet koldt." Men alle former for udenrigspolitiske spørgsmål går i skudderudder, og det er naturligvis en yderst farlig situation."

Zepp-LaRouche opfordrede folk til at handle og fokusere på det højeste niveau af den politik, der kræves. Hun sagde: "Det store spørgsmål er, hvordan kan man tage fat på [disse farlige processer] på en sådan måde, at hele diskussionen løftes til et højere niveau? Derfor har Schiller Instituttet udsendt en appel, der opfordrer til et Nyt Bretton Woods, og især appellerer til de fire ledere i USA, Rusland, Kina og Indien – nemlig Trump, Putin, Xi Jinping og Prime Minister Modi – om, at de grundlæggende set straks enes om at løse dette problem, komme faren for et finansielt krak i forkøbet ved at gå tilbage til et Nyt Bretton Woods, fastkurssystem, og etablere et nyt kreditsystem for at formidle samarbejdet i forbindelse med det nye paradigme og samarbejdet med Bælt- og Vejinitiativet.

"Er det så realistisk? Nuvel, jeg tror det. Fordi Rusland, Kina og Indien allerede har et meget stærkt samarbejde i denne henseende. Og Trump har med sine indledende skridt i forhold til Kina og sit venskab med Xi Jinping vist, at han er i stand til at gå i denne retning, og også hans bestræbelser på at forbedre forholdet til Rusland, og især hans møde med Putin i Helsinki, viser disse muligheder. Og det er derfor, at dette vanvid fra det politiske etablissement [for at fortrænge Trump] er så utroligt hysterisk, fordi de ser dette potentiale."

I diskussionen om ideen om et Nyt Bretton Woods i internationale kredse, er der allerede dem i Japan, som mener, at denne nation burde give sin fulde støtte til dette initiativ.

Italien bevæger sig meget dramatisk i tråd med ideen om at tilslutte sig Kina for at starte fælles udviklingsarbejde. Zepp-LaRouche beskrev dette som "en meget forfriskende udvikling, fordi den nye italienske finansminister, Giovanni Tria, har en delegation i Kina. Og der er en anden delegation ledet af Michele Geraci, vicehandelsministeren, og han annoncerede dannelsen af en sådan kinesisk arbejdsstyrke, med det formål, ikke bare passivt at se på hvad der foregår, men at holde trit med forandringen af innovation og teknologi i Asien og især Kina." Og der er også andre lande, der er i gang.

Zepp-LaRouche opsummerede: "Jeg ved ikke hvad der vil ske længere hen ad vejen, men vi organiserer for at få alle de europæiske lande og USA til at samarbejde med det nye paradigme, og vi behøver naturligvis at få mange folk til at forstå, at menneskeheden har nået et punkt, hvor civilisationens udryddelse kan være meget tæt på, hvis vi fortsætter med det geopolitiske hysteri. Så folk skal vågne op og virkelig forstå, at der ikke er nogen grund til, at verdens største magter ikke kan eller ikke bør samarbejde om at overvinde fattigdom ved at overvinde underudvikling. Når nu USA stadig har mange lommer med livsbetingelser som et uland – hvis man tager til Alabama eller Tennessee eller nogle af disse sydlige stater, finder man områder, der minder om Den tredje Verden! På samme måde hvis man tager Tyskland: Et såkaldt rigt land, som har 4,4 millioner fattige børn, og dette tal er stigende! I Grækenland har EU's nedskæringspolitik halveret finansieringen af sundhedsudgifter, og 25.000 arbejdspladser i sundhedssektoren blev fjernet, da Trojkaen begyndte at ødelægge dette land.

Se, sammenlign nu dette med den absolut utrolige rekord for Kina, som i 1978 havde omkring 97,8 % af alle mennesker i de fattige landdistrikter; og i de sidste 40 år, eller 39 år, er lykkedes med at få 740 millioner mennesker ud af fattigdom. Den samlede fattigdomsrate i Kina for indeværende er 3,1 %, og de ønsker at udrydde fattigdommen helt og hæve levestandarden for disse mennesker inden 2020, således at der ingen fattigdom er tilbage i Kina.

Så folk burde ikke blive så absolut hysteriske, men de bør se på fakta: Måske gør Kina noget rigtigt, hvilket det neoliberale monetaristiske system gør forkert! Og Kina tilbyder nu sin egen model for økonomisk transformation og deler denne oplevelse, for eksempel med Afrika. Der kommer i starten af september en meget stor konference, der involverer Kina og, tror jeg, alle statsoverhoveder i Afrika, og det blev netop meddelt, at dette vil blive overværet af Xi Jinping. Og at han der vil bekendtgøre nye initiativer mellem

Kina og Afrika; mange, mange områder af fælles videnskab, fælles uddannelse, og mange andre nye ting.

Der er to dynamikker: Den ene er udvikling og samarbejde, og den anden er konfrontation med faren for krig.”

Trump og Italiens Conte enige om dialog med Rusland; Trump siger han er villig til at mødes med Iran

På deres fælles pressekonference i eftermiddags i Det Hvide Hus gjorde den amerikanske præsident Donald Trump og den italienske premierminister Giuseppe Conte det klart, at de har etableret et venskab og et samarbejdsforhold om en række vigtige spørgsmål, selvom de ikke var enige om alle detaljerne. Præsidenten beskrev Conte som “min nye ven ... Vi kom overens lige fra begyndelsen.” Han understregede, at “vi er begge udenforstående”, og at de hver især føler et ansvar overfor de borgere, der har valgt dem. Han sendte sine varme lykønskninger til Conte med valget som premierminister.

På sådanne strategiske spørgsmål som forholdet til Rusland understregede Conte, at han favoriserer dialog, hvilke, som han også sagde, er grundlæggende i forholdet mellem USA og Rusland. Rusland er en nøglespiller internationalt og geopolitisk, bekræftede han, og mens en ophævelse af sanktionerne er betinget af gennemførelsen af Minsk-aftalerne, kan sanktioner ikke være det sidste ord i sagen. Trump var mere ubøjelig. “Sanktionerne vil forblive i kraft.”

Da han af en journalist blev spurgt vedrørende Iran, om han ville møde præsident Hassan Rouhani for at lette spændingerne med dette land, svarede Trump: “Jeg vil mødes med alle og enhver,” især når der er spørgsmål om krig og død på spil. Se på hvad der skete som et resultat af mødet med Nordkoreas Kim Jong-un, sagde han. Og “Jeg havde et godt møde med Putin med hensyn til fremtiden og sikkerhed. Jeg tror på at mødes.” Han understregede, at han til enhver tid ville mødes med Iran hvor som helst, og “uden forudgående betingelser “. Hvis en ny, meningsfuld aftale kan udarbejdes med Iran, så meget desto bedre, sagde han.

De to ledere understregede, at de ønsker at samarbejde i Middelhavsområdet og i bestræbelserne på at stabilisere Libyen. Både Italien og USA's ledende roller er afgørende, sagde præsidenten. Begge herrer sagde, at der skulle ske store forandringer i indvandringspolitikken for deres respektive lande: Trump sagde, at han ville være villig til at lukke regeringen, hvis Kongressen ikke kommer med ændringer i indvandrerpolitikken og den nødvendige finansiering; og Conte understregede, at Italien ikke kan bære hovedparten af indvandringsstrømmen fra Nordafrika alene. Han meddelte, at han snart vil indkalde til en konference om Libyen, herunder invitere alle interessenter og økonomiske interesser, for at drøfte strategier for stabilisering af landet med respekt for befolkningens rettigheder, for derved at bringe det til det punkt, hvor valg kan afholdes "under betingelser af total stabilitet." Han uddybede ikke den præcise karakter af amerikansk samarbejde i denne indsats.

[Et ekko af Helga Zepp-LaRouches EU-topmøde-appel i Kinas Global Times](#)

18. juni, 2018 – Den kinesiske avis *Global Times* udgav i dag en kronik, *Neocolonial Europe Behind Aquarius' Fate (Neokolonialet Europa bag Aquarius' skæbne)*, om EU-krisen over afrikansk migration. Den italienske forfatter, Orazio Maria Gnerre, kender Lyndon og Helga LaRouches arbejde. Hans slutafsnit indeholder vigtige elementer af Helga Zepp-LaRouches appel fra 16. juni om, at et samarbejde mellem EU og Kina omkring udviklingen af de afrikanske nationaløkonomier bør være emnet på EU-topmødet 28.-29. juni – »Princippet fra Singapore-topmødet«.

Gnerre skrev, »De simple løsninger, som de to sider, regeringen og oppositionen, fremlægger, er imidlertid desværre ikke passende. Blokade af havne vil være nytteløst, hvis afrikanske lande fortsat er underudviklede i økonomiske og overstrukturelle termer og vil fortsætte med at være krigsskuepladser. Det er ikke muligt at eksportere alle Afrikas indvånere, hverken til Italien eller til Europa, i betragtning de blotte demografiske dimensioner.

Løsningen, som de europæiske vælgere og partier ikke synes at kunne få øje på, bør involvere en afslutning af Europas neokolonialet fratagelse af ejendomsret i det afrikanske område og måske komme frem til en fælles, økonomisk relation mellem selve Europa og Afrika efter den gode model, som Kina gennemfører i Centralafrika. En sådan udvikling, der ikke er aggressivt udnyttende eller

politisk anmassende, kunne lægge fundamentet til fremtiden for et helt kontinent, der alt for ofte har været offer for Vestens aggressive kapitalisme.«

Gnerre har fået tilsendt Helga Zepp-LaRouches fulde appelskrift for den Europæiske Unions topmøde af særlig karakter, og det samme har mange personer omkring den nye, italienske regering, for hvem dette er et absolut afgørende spørgsmål.

Foto: Orazio Maria Gnerre (t.h.). Foto fra 2015.

[Michele Geraci, medlem af den nye italienske regering, giver noget at tænke over med hensyn til samarbejde med Kina](#)

13. juni, 2018 – I en artikel med titlen, »Kina og regeringen for forandring«, har den nyudnævnte viceudenrigsminister for Udviklingsministeriet, prof. Michele Geraci, opregnet 11 sektorer, inden for hvilke Italien burde samarbejde med Kina inden for rammerne af Bælte & Vej-politikken. Geracis artikel blev udgivet på beppegrillo.it-bloggen den 11. juni. Her følger nogle uddrag:

»En udenrigs- og økonomipolitik, der giver Kina mere opmærksomhed, vil øge sandsynligheden for regeringskontraktens succes. Ja, Kina kan spille en rolle inden for stort set hvert eneste punkt i kontrakten – for nogles vedkommende en udfordring, for andre en mulighed.«

Det første punkt er finanspolitikken. »Hvem kan hjælpe os med at styre gæld og 'spread' – forskellen på obligationers udbuds- og efterspørgselspris? Kina. Hvis ECB begynder at afvikle QE (kvantitativ lempelse), med rentestigning til følge, vi Italien søge andre købere til sine lån, købere, der har rigelig likviditet, en strategisk interesse i at opbygge relationer med Italien, og som søger investeringer med højere afkast end dem, Amerika og Tyskland kan tilbyde. Kina ejer, hvad der svarer til \$3 billioner i valutareserver, som tidligere ikke altid er blevet investeret optimalt.«

Kina kan lære Italien, hvordan man håndterer folkevandringer, med Kina, der har

»håndteret verdens største folkevandringer fra landdistrikter til byområder, med op til 18 mio. mennesker om året i 40 år«. Kina byggede først infrastruktur og flyttede dernæst mennesker.

En skattereform fungerer bedre med udenlandske investeringer. Hvorfra? Fra Kina. Greenfield-investeringer er at foretrække, som i Ungarn.

Lov og orden: Kina er den nation, hvor dette fungerer bedst. »I Kina kan kvinder gå på gaden om natten uden den frygt, der dominerer os.«

»Fremstillet i Italien« og eksport. Kina er markedet med størst potentiale. E-biler: Kina er det land, der investerer mest i e-biler.

Infrastruktur: »Hvilket land har det største knowhow og investerer mest i hele verden i udvikling af transport, jernbaner, havne? Kina.

»På dette historiske tidspunkt er Kina det land, der besidder den højeste viden om udvikling af infrastruktur og er stadig meget interesseret i at investere i Italien gennem projekter, der øger produktiv kapacitet, såsom havnen i Trieste, men ikke kun den. Tilgængelige tal siger, Kina har investeret over \$300 mia. alene i projekter knyttet til infrastruktur, heraf \$100 mia. i Afrika og \$50 mia. i Europa. Lad os blive vant til at have med tolv-cifrede tal at gøre.«

»Afrika og migranter. Hvem kan hjælpe Afrika? Kina.« Geraci rapporterer, at Kina er det land, der investerer mest i Afrika, og takket være Kina, er fattigdom i Afrika for første gang begyndt at falde. »Kina tilbyder Europa og Italien i særdeleshed en historisk mulighed for at samarbejde om social-økonomisk stabilisering af Afrika, som vi absolut ikke bør forpasse; vi må derfor styrke samarbejde mellem Italien og Kina i Afrika.«

»Samarbejde med Rusland. Hvor findes der et mere venligtsindet land over for Rusland, der kan hjælpe os med at omskrive geopolitik i Asien? Kina.« »Netop som et meget grimt G7, symbol på vestligt forfald, fandt sted i Canada, var Putin her i Beijing, og Trump ville tage af sted til Singapore for at møde Kim Jong-un ... Det er meget klart for mig, hvem, der bliver de væsentlige spillere i det næste årti. Ophævelsen af sanktionerne må også placeres på et større skakbræt for at udvikle tættere relationer med resten af den asiatiske verden.«

Silkevejsånden er smittefarlig! Hovedtale af Helga Zepp- LaRouche, Schiller Instituttets konference i New York, 9. juni, 2018: Dona Nobis Pacem – Giv os fred, gennem økonomisk udvikling

Jeg er faktisk meget optimistisk med hensyn til situationen. Jeg mener, der absolut er en mulighed for, at vi i den nærmeste fremtid vil se fremkomsten af et fuldstændig Nyt Paradigme for civilisation. For allerede på nuværende tidspunkt samles flertallet af nationer omkring ideen om, at der findes én menneskehed, og som tilhører en højere orden end nationale interesser og end selv geopolitisk konfrontation. Aldrig før har modsigelsen mellem og åbenheden i kampen mellem det Nye Paradigme og det gamle paradigme været mere åbenlys end netop nu. Denne konference blev oprindeligt planlagt for at fremskynde denne proces ...

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Øvrige talere på Panel I:

Jason Ross, medforfatter af rapporten "Forlæng den Nye Silkevej til Vestasien og Afrika; En vision for en økonomisk renæssance".

Dr. Xu Wenhong, vicegeneralsekretær for Bælte & Vej-studier, det Kinesiske Akademi for Samfundsvidenskaber, Ét Bælte, én Vej-initiativet.

Dmitry Polyanskiy, første permanente vicerepræsentant for den Russiske føderation til FN.

Diskussion.

Denne tid med epokegørende transformation skriger på Lyndon LaRouches ideer

Leder fra LaRouchePAC, 10. juni, 2018 – For strategisk klarhed – og også for din fornøjelses skyld – så se lige på verden i øjeblikket gennem Det britiske Imperiums øjne. I løbet af sidste uge fandt følgende begivenheder sted, som indikerede, at Det britiske Imperiums værste mareridt er ved at tage form:

Præsident Trump – der tydeligvis føler sig stærk, med Robert Muellers Russiagate-operation, der hastigt går til bunds og i stedet forvandles til et »Spygate«, der afslører mange af Storbritanniens hovedaktiver på deres vej til fængsel – har annonceret, at han vil mødes med den russiske præsident Putin, muligvis i Wien.

Præsident Trump væltede G7-skakbrættet og sagde, han ville have Putin tilbage i møderne, for »vi søger fred i verden. Vi søger ikke at spille spil«.

Italiens nye premierminister Giuseppe Conte sekunderede Trumps krav om, at Rusland atter skulle være med i G8. Trump meddelte, at han snart ville mødes med Conte i Det Hvide Hus.

Conte overlevede Det britiske Imperiums statskupforsøg i Italien og tiltrådte embedet med tale om bankopdeling, dvs., Glass-Steagall. Det sidste, Det britiske Imperium ønsker, er, at Conte skal diskutere dette med Trump.

Den kinesiske præsident Xi Jinping organiserede hele topmødet med Shanghai Samarbejdsorganisationen (SCO) omkring Konfucius' universelle ideer^[1], for at skabe en »verden, der har varig fred, universel tryghed og fælles fremgang«. Spændinger mellem Indien og Kina mindskes med deres diskussioner om fælles, økonomisk fremgang og sikkerhedsspørgsmål – på trods af, at Storbritannien gør alt, det kan, for at drive en kile ind mellem dem. Selv Indien og Pakistan vil deltage i fælles militærøvelser for første gang nogensinde, under SCO's sponsorkab.

Set gennem Det britiske Imperiums øjne, er summen af alt dette virkelig deres værste mareridt. Firemagts-aftalen mellem Kina, Rusland, Indien og USA, som Lyndon LaRouche længe har stillet krav om som den nødvendige, hovedstrategiske alliance for at lukke Det britiske Imperium ned én gang for alle, er hastigt ved at tage form.

Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche trak i sin hovedtale til Schiller Instituttets konference »Dona Nobis Pacem – Giv os fred, gennem økonomisk udvikling«, som blev afholdt i New York City 9. juni, betydningen af det nuværende øjeblik epokegørende transformation frem:

»Jeg er faktisk meget optimistisk med hensyn til situationen. Jeg mener, der absolut er en mulighed for, at vi i den nærmeste fremtid vil se fremkomsten af et fuldstændig Nyt Paradigme for civilisation. For allerede på nuværende tidspunkt samles flertallet af nationer omkring ideen om, at der findes én menneskehed, som tilhører en højere orden end nationale interesser og end selv geopolitisk konfrontation. Aldrig før har modsigelsen mellem og åbenheden i kampen mellem det Nye Paradigme og det gamle paradigme været mere åbenlys end netop nu. ...

Man har en ny model for win-win-samarbejde, for at agere i den andens interesse, med respekt for det andets lands suverænitet, ikkeindblanding, respekt for det andet lands anderledes samfundssystem og for ideen om at blive forenet omkring ideen om den ene menneskeheds højere formål. Det er den politik, der er et resultat af Kinas Nye Silkevejspolitik, som nu har ligget på bordet i næsten fem år, og som har udviklet den mest utrolige dynamik nogensinde. Det er historiens største infrastrukturprojekt, og det står allerede klart, at dette vil definere de nye regler i verden. ...

Dette er faktisk min mands, Lyndon LaRouches, vision; han krævede allerede i 2007, at de tre lande – Rusland, Kina og Indien – absolut må arbejde sammen for at imødegå den onde indflydelse fra Det britiske Imperium, som det fandtes på det tidspunkt. I 2009 krævede han, på Rhodos-forummet for Dialog mellem Civilisationer, at den eneste måde, hvorpå verden ville komme ud af denne nuværende tilstand, ville være en firemagtsaftale mellem USA, Rusland, Kina og Indien. ...

Den Nye Silkevej må opbygges på basis af alle traditioners mest fundamentale ontologiske, epistemologiske og metafysiske begreber. For Kina betyder det, det konfucianske princip om selvfuldkommengørelse og livslang læring og karakterens forædling, og om harmoni midt i forskelligheder. For Indien betyder dette, det vediske begreb om, hvordan den kosmiske orden må angive reglerne for det politiske liv på Jorden. ...

Den europæiske civilisation, af hvilken Amerika er en del, har meget at bidrage med mht. sine egne, humanistiske traditioner. Et af de mest betydningsfulde begreber om dette er den nye tankegang, der blev introduceret af Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues) i det 15. århundrede – *coincidentia oppositorum*;

modsatningernes sammenfald, hvilket betyder, at menneskelig skabevne og det menneskelige intellekt er i stand til at skabe en højere orden, i hvilken alle forskelligheder forsvinder. ...

Men en tid med en sådan epokegørende transformation er også den bedste tid for ideernes betydning.

Jeg kan blot sige, at de ideer, som kommer fra min mand, Lyndon LaRouche, der har arbejdet for denne form for koncepter for en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden i mere end et halvt århundrede, ja, nok nærmere i 75 år, eller endda længere endnu; men disse ideer har nu vundet indflydelse ... De mange, mange videnskabelige ideer, han genoplivede, mht. 2.500 års europæisk civilisation: Mange af disse ting bliver nu til virkelighed, fordi vi har nogle magtfulde lande, der rent faktisk virkeliggør dem og arbejder i denne retning.

Så ideernes magt er absolut afgørende, og vi har den store lykke, at, alt imens jeg ikke vil bagatellisere de farer, der stadig eksisterer; ligeledes er den mulige fare for en stor krig slet ikke fjernet; men jeg vil gerne have, at folk har en optimistisk følelse af, at vi, ikke alene i vores levetid, men i en meget nær fremtid, kan opleve en fuldstændig anden verden, *hvis vi bliver aktive og vi kæmper for det.*«

Foto: Præsident Donald J. Trump taler med sine lederkolleger, Canadas premierminister Justin Trudeau, Frankrigs præsident Emmanuel Macron, Japans premierminister Shinzo Abe og U.K.'s premierminister Theresa May, under arbejdsfrokosten på G7-topmødet i Canada.

[1] Se: [»Harmonien mellem konfuciansk og vestlig filosofi.«](#) Af EIR's Kina- og Konfucius-ekspert, Mike Billington.

**[Ny asiatisk alliance former
fremtiden: Vil de tåbelige
europæere blive ladet tilbage?](#)**

Helga Zepp-LaRouche i Schiller Institut Internationalt Webcast, 7. juni, 2018

Momentum ligger derfor i Asien, og det er grunden til, at Schiller Instituttet insisterer på, at USA og de europæiske nationer simpelt hen bør alliere sig med de asiatiske lande for at udvikle planeten, overvinde fattigdom, få win-win-samarbejde mellem alle verdens nationer og opbygge et nyt fællesskab, et nyt samfund, for menneskeheds fælles fremtid. Dette ligger så meget inden for rækkevidde, at, hvis blot folk kender til dette Nye Paradigme, der nu vokser meget, meget hurtigt frem, vil de omgående blive optimistiske! Det skyldes udelukkende manglende kendskab til det, der foregår i disse dele af verden, og det er årsagen til pessimisme og til, at mange mennesker ikke kan se nogen måde, hvorpå det kan ændres.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

**Bankierernes kup i Italien vil ikke
stoppe
opstanden mod det korrupte Imperium.
Helga Zepp-LaRouche i Schiller
Institut**

Nyt Paradigme Webcast, 31. maj, 2018

Vi befinder os i en meget dramatisk situation, og jeg mener, det er på høje tid at overveje det nødvendige behov for at rette de neoliberale politikker, for, hvis dette ikke sker, kan der kun komme kaos som resultat, og derfor er Lyndon LaRouches Fire Love endnu mere presserende nødvendige i hele det transatlantiske område end nogensinde før.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Finansverdenens kupforsøg i Italien – Geopolitik må ophøre i 2018. Nyhedsorientering, maj-juni, 2018.

En virkelig spektakulær transformation i menneskehedens historie er nu i sigte i den nærmeste fremtid, hvis verdens borgere har tilstrækkeligt mod til at gribe chancen. Man husker på Friedrich Schillers berømte epigram, »Øjeblikket«, der reflekterer over udfaldet af den franske revolution: »En afgørende epoke har århundredet skabt, Dog, dette store øjeblik fandt et lidet folk.« Kan menneskeheden i dag leve op til dette øjeblik storhed?

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

EU's afvisning af de italienske vælgeres valg starter nyt finansielt uvejr i Euroland. Politisk Orientering v/ Tom Gillesberg, 31. maj, 2018. Del I & II

»Det bliver mere og mere tydeligt dag for dag, selv for folk, der ikke har deres daglige gang her nede på kontoret, at den verden, der var engang for lang, lang tid siden, inden der var en Brexit-afstemning i Storbritannien; inden den italienske befolkning dengang sagde nej til en ny forfatning for Italien; inden Donald Trump blev valgt til præsident; dengang for lang tid siden; den verdensorden, som vi har forladt, den kommer aldrig tilbage. Illusionen om, at den kommer tilbage, altså, at man kan gå tilbage til de 'gode gamle dage', hvor Barack Obama var en fantastisk, super, liberal præsident, som bare ville det bedste for verden, og hvor vi i den vestlige verden havde det bedste finanssystem, der kunne tænkes, hvor man kun gjorde alt muligt godt for resten af verden, osv.; den fantasi er væk, og den kommer ikke tilbage.

Det, vi står med lige nu, det er et sammenbrud; fortsættelsen af det finansielle sammenbrud, sammenbruddet af det transatlantiske, finansielle system, som vi så i 2007-08, og som så blev udsat gennem, at man simpelthen bare oversvømmede de finansielle markeder med såkaldte kvantitative lempelser i mange forskellige omgange og lod staterne overtage en stor del af finansmarkedernes spillegæld; jamen, det sammenbrud er nu på vej tilbage med forrygende hast. Og det er meget ironisk, at det, der ligesom har udløst – men det er kun udløseren, der er ikke selve årsagen – den seneste krise, jamen, det er denne her hybris, som findes i en arrogant, vestlig elite i folk, der sidder nede i EU's hovedkontor og siger, jamen, vi styrer, hvordan det her foregår, og der er ikke nogen befolkninger, der skal få lov til at lade deres 'demokratiske rettigheder' blande sig i de dispositioner og beslutninger, som VI træffer! ...«

Video, del I og II:

Nej, John Bull, markederne går ikke forud for menneskeheden!

Leder fra LaRouchePAC, 30. maj, 2018 – Blot få timer efter, at Italiens præsident, samtidig med, at han holdt en tale, der åbenlyst erklærede, at de udenlandske investorer og ikke-valgte bureaukrater i Bruxelles' vilje underkender det italienske folks vilje, afviste ministerlisten, der blev præsenteret af flertalskoalitionen, brød Helvede løs i hele den vestlige verden. Den åbenlyse erklæring af det britiskcentrerede finansimperiums magt over suveræne stater giver nu massivt bagslag.

De tre andre, nødlidende stater i det sydlige Europa – Spanien, Grækenland og Portugal – står over for lignende katastrofer, med faldende valutaværdier og stigende renter på deres statsgæld. Den kendsgerning, at eurosystemet som helhed er dysfunktionelt, bliver i stigende grad indlysende for enhver.

Selv *Wall Street Journal* udgav en kronik, der advarede om, at en sådan åbenlys foragt for det demokratiske valgresultat blot vil »bekræfte opfattelsen af, at EU er immun over for den offentlige mening. Det forstørrelser i farlig grad splittelsen mellem Europas folkeslag og institutioner«.

Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche udtrykte det klarere: »Euroens død er på vej; eliternes magt er ved at nå vejs ende. Uanset, hvad de gør, gør de det blot værre.«

Deutsche Bank, der er ved at drukne i derivatgæld, har allerede indrømmet sin fejlslagne bestræbelse på at blive verdens største hedge fund. Bankens nye lederskab forsøger at komme af med sine investeringsbankoperationer – en proces, der kunne blive den udløsermekanisme, som sprænger hele systemet i luften og får krisen i 2008 til at blegne i sammenligning.

Krisen er heller ikke begrænset til Europa. Det amerikanske og europæiske banksystem er uadskilleligt. I Brasilien gav den forhadte præsident Michel Temer, efter at en trucker-strike fik hele økonomien til at gå i stå i 9 dage, efter og fjernede de nye skatter på benzin, han havde gennemtvunget. Argentinerne følger opmærksomt med, med præsident Mauricio Macri, der af sine Wall Street-controllere får at vide, at massive budgetnedskæringer og nedskrivning af pesoen vil blive de betingelser, der knytter sig en bailout fra IMF, selv med de nuværende nedskæringstiltag, der har drevet befolkningen på afgrundens rand.

Der er selvfølgelig intet af dette, der vil løse krisen. Det vestlige finanssystem kan ikke »fikses«. Hele det vestlige banksystem er oversvømmet med værdiløse spekulationspapirer, der bliver serviceret forud for den menneskelige races behov. Et nyt system, baseret på kreditpolitikker i Hamiltons tradition, kan og må gennemføres sådan, som [LaRouches Fire Love](#) foreskriver. Faktisk er den kendsgerning, at de to, italienske koalitionspartier, der forsøger at danne en regering, begge kræver Glass-Steagall og en statslig infrastruktur-investeringsbank – de to første af LaRouches Fire Love – i vid udstrækning årsagen til rædslen i London og Bruxelles, der førte til deres diktatoriske afvisning af det italienske folks vilje.

Hele Asien går sammen omkring ånden fra den Nye Silkevej. Præsident Trump er i færd med at arbejde sammen med Asien for at løse Koreakrisen én gang for alle, gennem en fremgangsmåde med »fred gennem udvikling«. Og med Russiagate, der nu forvandles til Spycgate i USA, for en stor dels vedkommende pga. *EIR's* efterretningsrapporter^[1] om britisk efterretning og Obama-efterretningsteamets undergravende rolle, skulle Trump snart være fri til at bringe USA fuldt og helt ind i et samarbejde med den Nye Silkevej og i opbygning af et nyt paradigme for hele menneskeheden. Denne mulighed må ikke forpasses.

Foto: Præsident Trumps og førstedame Melania Trumps besøg til Kina, 10. nov., 2017. (Photo: White House)

[\[1\] Se Barbara Boyds seneste opdaterede EIR-rapport, »Memo to President Trump: Time to End the Special Relationship; Declassify All British Spawnd Documents Concerning Your 2016 Campaign«.](#)

Frygt for bagslag sætter nu bestræbelser i gang på at tøjle den italienske krise

30. maj, 2018 – Visheden om et bagslag som følge af Londons/Bruxelles afvisning af de italienske valgresultater blev hurtigt erkendt, og der er flere panikbestræbelser i gang for at løse det.

Afstemninger i parlamentet indikerer, at den udpegede »teknokratiske« IMF-håndhæver Carlo Cottarelli som midlertidig premierminister totalt set ville få absolut ingen støttestemmer, med selv det Demokratiske Parti, der har indikeret, at det ikke ville stemme.

Ifølge Reuters citeredes Cottarelli af ANSA-nyhedsagenturet for at sige, at »nye muligheder for fødslen af en politisk regering var fremkommet« og antydede hermed, at en ægte regering stadig er mulig. »Disse omstændigheder, og også i betragtning af spændingerne på markederne, har fået mig til at afvente yderligere udviklinger«, sagde han.

Reuters siger, at Femstjernebevægelsen indikerer sin villighed til at »gentænke sin beslutning i weekenden om at trodse præsidentens veto og gå tilbage til valg«. De indikerede imidlertid, at »League-(Lega-)leder Matteo Salvini, der vokser frem i meningsmålinger, syntes at smide koldt vand på ideen om, at hans parti og 5-Stjerne igen kunne forsøge at danne en koalition«. Lega er gået frem med 8 % i meningsmålinger i forhold til sit valgresultat med 28 %, alt imens M5S har over 32 % og måske også går frem i nye valg, hvilket ville give koalitionen et stærkt flertal.

Det ser ud til, at M5S er villig til at forsøge at finde en anden økonomiminister end Savona, hvis euroskeptiske synspunkter angiveligt skulle have været grunden til præsident Mattarellas (dvs., de udenlandske investorers) afvisning af den foreslåede regering. Men en toprådgiver til Lega-leder Salvini har imidlertid sagt til Reuters, at de ikke ville opgive Savona.

Reuters tilføjer: »Den Europæiske Centralbank holder nøje øje med markedsderouten og den politiske krise, der nu oversvømmer Italien, men ser ingen grund til at intervenere på nuværende tidspunkt, siger kilder.«

Uden nogen støtte til Cottarelli, hvis der ikke kommer en ny aftale, kunne

nyvalg blive afholdt så tidligt som i slutningen af juli.

Franske, belgiske og tyske banker har størst eksponering i italiensk statsgæld

30. maj, 2018 – Den mest dramatiske situation blandt de store, private banker uden for Italien, og bortset fra Deutsche Bank, der befinder sig i en særlig sårbar tilstand pga. af dens gigantiske eksponering i derivater, er situationen for Belgiens Dexia Bank. Dexia har €15 mia. i italiensk statsgæld i sine regnskaber – dobbelt så meget som bankens egenkapital.

Eksponeringen i italiensk statsgæld er uforholdsmæssigt høj blandt flere banker i Tyskland; i Deutsche Pfandbriefbanks tilfælde er den på 83,2 % af bankens egenkapital; Aareal Bank, 65,9 %; Commerzbank, 42,7 %. Dette er for det meste lån i ejendomme. Deutsche Banks eksponering er relativt lav, med kun 6,51 %; bankens netværk af banker i Italien har imidlertid udstedt yderligere €35 mia. i lån til ikke-offentlige klienter.

Den værste situation, med hensyn til lån til ikke-offentlige klienter, findes her for franske banker, for hvem det italienske marked udgør det næststørste marked efter selve Frankrig: BNP Paribas har udstedt lån til klienter i Italien i størrelsesordenen €154 mia., og Crédit Agricole €95,5 mia.; alt i alt har franske banker €311 mia. i lån til italienske klienter på regnskaberne, af hvilke €63 mia. er til den italienske stat; tyske banker har €91 mia. på regnskaberne, som omfatter €39 mia. til staten; spanske banker har €66 mia., inkl. €45 mia. til den italienske stat.

Tabene for de store privatbanker i ugen fra 22.-29. maj udgjorde: 15,4 % for Unicredit; 12,5 % for Commerzbank; 12,4 % for Intesa San Paolo; Banco Santander, 11,3 %; Deutsche Bank, 9,3 %; Crédit Agricole, 9,3 %; BNP Paribas, 8,5 %; Société Générale, 6,2 %.

Smitte kunne forårsage en ny gældskrise i Grækenland, Spanien og Portugal

30. maj, 2018 – Der er voksende snak om smitte pga. den italienske politiske krise. Ikke alene vokser bond spreads (forskellen mellem afkastet på to obligationer, der har forskellig kreditrating, -red.) i Italien, men også i Spanien, Portugal og Grækenland. De græske bankierer er især bekymret. Grækenland forventes at afslutte bailout, men det afhænger af, om landet kan vende tilbage til markederne. En tilbagevenden er usandsynlig, med de voksende bond spreads.

»Det, der foregår i Italien, bekymrer os enormt«, sagde en seniorbankkilde til Storbritanniens *Guardian*. »Lånemarkederne er gået amok i det sydlige Europa. Sådanne afkast forhindrer fuldstændigt Grækenland i at vende tilbage til dem, når programmet slutter.«

Desuden er der ingen, der ved, hvor meget der er tilbage af Grækenlands enorme 'pot'-gæld^[1], der nærmer sig forfald og skal betales på et tidspunkt. *Guardian* citerer en velplaceret, græsk embedsmand, der advarede om, at Grækenland vil få brug for hjælp udefra, hvis landet ikke kan gå til markederne.

I Spanien er afkastet også steget. En spansk kilde rapporterede til *EIR*, at EU's politikker hidtil ikke havde været et betydningsfuldt spørgsmål. Mistillidsvotummet mod Rajoy-regeringen og mulige nyvalg drejer sig om spørgsmålene om korruption og Madrids håndtering af catalansk separatisme. Men dette kunne hurtigt ændre sig, hvis en finanskrise udløses af en stigning i lånerater.

Forskellen på afkast ('spreads') mellem spanske 10-årige obligationer og tyske statsobligationer steg med 15 basispoints til 135 basispoints den 29. maj. Dette skal sammenlignes med italienske spreads, der nu ligger mere end 300 points over tyske statsobligationer.

Spanske bankaktier blev også hårdt ramt, med Santander, Sabadell og Bankia, der tabte mere en 5 % af deres værdi.

Portugisiske bond spreads er også steget.

Moody's har truet med at nedgradere Italiens rating – som i øjeblikket ligger to hak over junk-niveau – hvis den næste regering ikke fremlægger et nyt nedskæringsbudget. Sådanne trusler kan blot sprede smitten til andre lande.

Foto: Befolkningen i Athen protesterer mod nedskæringer i statsbudgettet, på grund af de enorme ratebetalinger på lån, der har førsteprioritet på budgettet – foto fra 2016.

[1] 'Pot' er den del af et aktie- eller obligationslån, som investeringsbankerne vender tilbage til den ledende låntager. Dette er gjort, så delen kan sælges til institutionelle investorer. (*Investopedia*)

City of Londons tåbelige kup mod Italien vil fremskynde et finanskrak

Leder fra LaRouchePAC, 29. maj, 2018 – Den Londoncentrerede eurodollar-elite har netop brugt Italiens præsident til at blokere dette lands demokratisk valgte flertalsregering i at overtage regeringsmagten og således i virkeligheden gennemført et kup mod Italien.

Mon der stadig kan herske nogen tvivl om, at britiske efterretningskredse og eliten i den Europæiske Union simpelt hen nægtede at acceptere valget af Donald Trump til USA's præsident og indledte en indsats, der fortsat er i gang, for at tvinge ham ud af Det Hvide Hus?

Både italienerne og amerikanerne begik den samme forbrydelse, som var at vælge en regering, eller en præsident, der trodsede britisk geopolitik ved at ønske stormagtssamarbejde med Rusland og Kina, og som nægtede at parere ordre og følge City of Londons finansmagters »markedsregler« for økonomisk politik.

Og i tilfældet med Italiens kuppede flertalsregering var dens partier endnu mere åbne end kandidat Trump var, mht. at genvedtage Glass/Steagall-bankopdeling og nationalbankkredit til produktiv beskæftigelse og nye infrastrukturprojekter – alle elementer af [Lyndon LaRouches »Fire Love«](#) for en økonomisk genrejsning.

Det er blevet en skandale, at eliterne i London og Bruxelles' EU, såvel som også

de neokonservative i USA, fordømmer Kina og Rusland som autoritære diktaturer, alt imens de forbeholder sig magten til at vetoe eller vælte enhver regering, der modsætter sig britiske, geopolitiske nulsums-politikker. Som den arrogante EU-kommissær Günther Oettinger i dag sagde til en interviewer, »Markederne vil lære italienerne at stemme for det rigtige«.

I dag udtalte Helga Zepp-LaRouche, at dette Londoncentrerede, geopolitiske paradigme – som hævder at repræsentere »vestlige værdier« – nu i realiteten er blevet vanæret af det Nye Paradigme for gensidig økonomisk og videnskabeligt fremskridt, der repræsenteres af Kinas Bælte & Vej Initiativ (og af dets programmer for udforskning af rummet, udvikling af fusionskraft osv.).

En lederartikel i *Bloomsberg News* kaldte i dag skarpt kuppet i Italien for »Mattarellas tåbelighed« med henvisning til den italienske præsident, der vetoede regeringen på vegne af London og Bruxelles. Alt imens Glass-Steagall og nationalbankpraksis i Hamiltons tradition i valgene i marts måned var fremsatte spørgsmål, så vil de nu blive langt mere betydningsfulde i de nye nationale valg til efteråret. Faktisk bliver spørgsmålet om at adlyde Eurozonens nedskæringsregler, eller muligvis endda at forlade euroen, nu lige så passionerede som det vakte spørgsmål om at kæmpe for selve den demokratiske frihed.

Ikke kun dette: Londons Mattarella-brøler gav i det mindste Europa et nyt, hårdt lods hen mod et voldsomt finanskarak, der allerede truede. Med Tysklands største bank, der allerede er i alvorlige vanskeligheder, førte bankaktierne an i faldet på aktie- og obligationsmarkeder i hele Europa og USA. Med denne voldsomme finanskriser, der nu trænger sig på, vil Glass-Steagall og LaRouches »Fire Love« også blive spørgsmål, der skal kæmpes om i de amerikanske valg i 2018.

[Den Europæiske Centralbank iscenesatte et kup imod den legitime italienske regering](#)

29. maj, 2018 – Følgende forkortede erklæring blev i dag udgivet af Liliana Gorini, forkvinde for MoviSol (Movimento Internazionale per i Dritti Civili – Solidarietà); LaRouche-bevægelsen i Italien.

Med en intervention, der går imod de mest fundamentale regler for demokrati og folkeretten, vetoede Europa »regeringen for forandring«, der var ved at blive dannet i Italien, og som havde et klart parlamentarisk flertal. Europa gennemtvang endnu en teknokratisk regering, der havde stået klar i månedsvis, ledet af hr. Udgifts-revision, Carlo Cottarelli, hvis plan simpelt hen er at nedbringe gælden, og som kun har støtte fra det Demokratiske Parti (PD), der tabte parlamentsvalgene den 4. marts.

Dette er det seneste eksempel på den »suspendering af demokrati«, som for et år siden blev krævet af den Europæiske Union, da den introducerede det afbalancerede budget som det eneste mål for hver eneste europæiske regering, eller Angela Merkels »markeds-lydige demokrati«. Det paradoksale aspekt, som ikke har noget fortilfælde i den italienske republiks historie (som er en parlamentarisk republik og ikke en præsidentiel republik), er de grunde, som republikkens præsident Sergio Mattarella har givet for at forklare, hvorfor han nedlagde veto imod prof. Paolo Savona, en berømt økonom og tidligere regeringsminister og leder af Confindustria, som den nye regerings finansminister. Mattarella sagde, han gjorde det for ikke at bekymre »udenlandske investorer«, som frygter, at Italien kunne forlade euroen. Dette på trods af det faktum, at der i det regeringsprogram, som blev aftalt mellem Lega og Femstjernepartiet, og ligeledes i prof. Savonas udtalelse fra i søndags, ikke fandtes nogen omtale af at forlade euroen, men kun et krav om at ændre den fejlslagne politik med nedskæringer, der i Italien »har skabt fattigdom, mindskede indkomster og uligheder« (professor Savona).

I dagene op til dette uacceptable kup mod en legitim regering, som italienerne stillede store forhåbninger til, var Mattarella tilsyneladende ofte i kontakt med præsident for den Europæiske Centralbank, Mario Draghi; samme Mario Draghi, der i 2011 gennemtvang Mario Montis teknokratiske regering, der ikke var valgt af nogen italiener, med et brev, som dikterede regeringens opgaver. Den franske præsident Emmanuel Macron blandede sig ligeledes i denne beslutning ved at ringe til den tiltrædende premierminister Giuseppe Conte, før denne blev modtaget i Quirinalpaladset [præsidentens residens] med sin ministerliste, for at bede ham fjerne Paolo Savona fra denne liste, og dernæst senere, ved at støtte Mattarella i at afvise Savona.

Pressen, der taler for City of London og de finansielle lobbyer, som er ansvarlige for krisen i 2008 med deres spekulationsaktivitet, tillod sig at fornærme ikke alene Lega og Femstjernepartiet, der samarbejdede om at udarbejde et regeringsprogram, som tilsigtede at promovere jobs og bekæmpe fattigdom, men også alle italienerne som et folk og kaldte dem »barbarer« (*Financial Times*) og »gratister« (*Der Spiegel*) ...

Det spørgsmål, som mange stiller, er: Hvorfor gennemtvunge ved magt en teknokratisk regering, der ikke vil holde mere end tre måneder, eftersom den ikke har flertal i parlamentet; og som, iflg. PD-politiker Massimo D'Alema, vil øge stemmerne til regeringskoalitionen mellem Lega og Femstjernepartiet fra 60 % til 80 %? Er finansmarkederne så desperate, at de må købe tid, om end det kun drejer sig om tre måneder?

Dette synes at være den virkelige årsag til statskuppet. Deutsche Bank er på randen af bankerot; bankens eksponering i derivater har nået et sådant niveau, at selv dens cheføkonom David Folkerts-Landau har afsløret den kendsgerning, at banken er blevet en hedge fund. Som den italienske økonom Alberto Bagnai, der er valgt til Senatet for Lega, i et radiointerview erklærede: »Euroen kunne krakke, men ikke pga. os. Deutsche Bank er klar til at fyre 7.000 ansatte. Alle disse storbanker har en stærk eksponering i derivater. Lad os antage, at det er tysk privatfinansiering, der er klar til at eksplodere, i stedet for den italienske statsgæld. Vi må være parat til en sådan begivenhed.«

Desuden sagde lederen af Femstjernepartiet Alessandro Di Battista den 28. maj i et interview på nationalt Tv med Lilli Gruber i bedste sendetid, at »De forhindrede denne regering, fordi de er rædselsslagne for bankopdeling og en statslig investeringsbank«.

Så, snarere end frygten for en Ital-exit, så var det, som markederne flippede ud over, den kendsgerning, af Salvini-Di Maio-regeringen i sit program havde to punkter, som står LaRouche-bevægelsen nær, nemlig en genindførelse af Glass/Steagall-bankopdeling og en statslig investeringsbank, med det formål at udstede kredit til realøkonomien. Det nuværende finanssystem er så råddent og så klart til at eksplodere, at det ikke vil tillade debatter og da slet ikke debatter, der omfatter sådanne punkter i et regeringsprogram for et så betydningsfuldt land som Italien, en af Europas grundlæggere. For at holde dette rådne system i live, gennemtvang tidligere italienske regeringer, fra Monti til Gentiloni, drakoniske forholdsregler til nedskæringer.

Europa, EU, Trojkaen, ECB, økonomerne og etableringsmedier nægter at forstå, at et Nyt Paradigme i løbet af de seneste år har hævdet sig og er kommet til udtryk i Brexit, Trumps valgsejr i USA, »Nej« i den italienske folkeafstemning for at ændre forfatningen, og nu det italienske valg den 4. marts. Det kommer ligeledes til udtryk i den kendsgerning, at to tredjedele af verden har tilsluttet sig præsident Xi Jinpings Bælte & Vej Initiativ, med dets win-win-politik for økonomisk samarbejde, i modsætning til den geopolitiske politik for konfrontation med Rusland og Kina, som fører til krig.

Det lykkedes dem at forhindre regeringen for forandring, som igen vil være der om tre måneder, som Salvini sagde; men de kan ikke forhindre det Nye Paradigme, der nu hævder sig i hele verden ...